

det aarlige Budget, og det oveni i Røbet paa den Maade, som det høje Ting har villet have det opført i de senere Aar, tværtimod Administrationens Forlangende. Uagtet Administrationen har sagt, at det var umuligt at overholde dette Budget, har man haft den Fornøjelse, at det staar paa Bæpiret, men har maattet vide, at det ikke har været muligt at faa det gjort til Virkelighed. Og dernæst vil jeg tilføje, hvad jeg ogsaa tidligere forestillede Gange, naar vi have talt om Teatret, har haft Beslighed til at sige, at Misfærens egentlige Grund er det uheldige store Teater, som vi have faaet, uheldigt for den finere Skuespilkunst og uheldigt i økonomisk Henseende. Naar, det kunne vi ikke komme bort fra; thi da skulde vi ved Siden af det store Teater til Operaer, Balletter og Stykker med meget stort Udstyr tillige have et mindre Teater for den finere Skuespilkunst, men dertil ved jeg godt, at der skal mange Penge, og det kunne vi vel ikke komme til. Det er Idealet, men nu for Tiden ved jeg ikke, at der er andet at gøre end at opfordre Ministeren til til næste Aar efter nøje Overvejelse med de sagtyndige, som han kan tage med paa Raad derom, at fremkomme med et Forslag, hvorved han siger: det og det Tilskud anmode vi om at prøve i Løbet af de næste 5 Aar, vi skulle se at holde det, saa godt vi kunne. Da er der en Opfordring for Teatret til at gøre, hvad det kan i økonomisk Henseende, og en Opfordring til Ministeren til at tvinge Teatret til at gøre sit yderste, og saa er der en Mulighed, ja en Rimelighed for, at det Budget, der lægges, kan holdes, men en saadan Mulighed, en saadan Udsigt er ikke til Stede, naar det ærede Folketing nu følger det meget ærede Udvalgs Flektafs Forslag.

Jeg kommer dernæst til Bestyrelsesforholdene ved Frederiks Hospital og skal efter den vidtløftige, men tillige klare og bestemte Udvikling, den højtærede Minister har givet det høje Ting, ikke gentage, hvad han har sagt. Jeg tror, at der deri ligger tilstrækkelig Forvar for den Direktøren som ogsaa for min Stilling over for det specielle Spørgsmaal, som jeg har hørt, at den ærede Ordfører har draget frem — jeg tror ikke, at hans Tale endnu foreligger trykt, i alt Fald har jeg ikke set den. Jeg

skal da kun tilføje følgende Par Bemærkninger, som jeg tror, at jeg skylder vedkommende Direktør for denne Stiftelse. Da Direktør Fischer døde, maatte det være min Opgave at finde en ny Direktør. Jeg gik bort fra den Tanke, som var oppe hos forestillige, med hvem jeg raadførte mig, at søge en Læge som Chef for Stiftelsen, som øverste Direktør for Stiftelsen. Jeg gik bort fra den, fordi det var min Overbevisning, at en Læge meget let vilde komme til, just fordi han er en Læge, at gribe over paa det Omraade, som fornuftigvis må være forbeholdt Hospitalets Overlæge. Jeg henvendte mig dernæst til den Mand, som blev Direktør, fordi jeg kendte ham som en klog og forstandig Mand, og som en Mand med Initiativ, og i saa Henseende har jeg heller ikke følt mig stuppet ved hans Bestyrelse. Initiativet til at bringe Spørgsmaalet om Hospitalets Flytning paa Banen, gøre det levende, det skuldes Direktør Fischer; men det sidste Aar af sin Bestyrelsestid var han syg og svagelig, og derfor blev det liggende i hans Tid. Dette Spørgsmaal tog den ny Direktør op med stor Iver, og jeg tør roligt sige, at den enkelte Mand, som det først og fremmest skyldes, at den Tanke er kommen saa vidt frem, som det er muligt for Administrationen at føre den frem, det har man ham at takke for. Han har taget Initiativet dertil, han har med stor Iver arbejdet i denne Sag, han har indstillet til Ministeriet at faa de nødvendige Penge at rejse for, for sammen med en Arkitekt at undersøge, hvorledes Forholdene ere paa ity Hospitalet rundt om i Europa, særlig Tyskland, men ogsaa Østrik, Frankrig og England. Og han er kommen tilbage med saa gode Oplysninger, som man kunde forlange; og efter disse Oplysninger fra forskellige Steder har han og Arkitekten i alt væsentligt udarbejdet de Planer, som jeg i sin Tid har forelagt det høje Ting, og som have faaet, jeg tror, jeg tør sige almindelig Anerkendelse ogsaa fra de egentlig sagkyndiges Side. Jeg mener altsaa, at den Mand har sine store Fortjenester af Hospitalet. Paa den anden Side vil jeg heller ikke paa nogen Maade skjule her, at han, hvad en anden Side af hans Virksomhed angaar, ikke har været saa heldig, idet det i lang Tid ikke har været ham muligt at bringe sig i saa godt